

[Freddy Madsen.]

disse Marienborgmøder og mente, at dér kunne sagen klares.

Det, der i hvert fald står fast, er, at jeg fremhævede, at det var en sag, der skulle til beslutning i folketingsalen, men hverken fru Tove Nielsen eller hr. Bertel Haarder følte sig dengang foranlediget til at sige, at det burde den. Der må altså være sket et eller andet, og det kunne være rart at få at vide, hvad der har fået venstre til at ændre standpunkt i den sag.

Lone Dybkjær (RV):

Det vedrører spørgsmålet om kapaciteten på universiteterne og sammenhængen med dem, der ønsker at få en videregående uddannelse. Det er da rigtigt, at tallene passer nogenlunde sammen, men de passer ikke helt sammen.

Det, der er problemet, og i hvert fald det, jeg mente med mine kapacitetsbetragtninger, var, at vi laver en adgangsregulering, hvor vi altså tvinger nogle mennesker væk fra det studium, de først havde tænkt sig, og over i et andet studium, hvor vi heller ingen garanti har for at de får noget arbejde. Og i virkeligheden kan man spørge, om vi opnår så meget ved det. Skulle de så ikke hellere have haft lov til at læse det, de ville, i stedet for at tvinges væk fra deres oprindelige ønsker over i noget, hvor man heller ikke har nogen garantier? Det, der nu er afgørende i forbindelse med de 20.000, er spørgsmålet, om vi kan få nogle korterevarende uddannelser og nogle, der sikrer, at de unge kan få et arbejde, for det er jo sådan set det vigtige i denne sammenhæng.

Så er der spørgsmålet om erhvervs erfaring og kvalifikationer. Nu kan jeg ikke huske, hvad jeg sagde nøjagtigt, og jeg har ikke noget manuskript, men det, der er afgørende, er, at hvis vi mener, det er vigtigt, at folk skal have erhvervsarbejde, når de skal læse videre, så bør alle have det. Det, som jeg sagde, var, at man ikke opnår nogen reel forbedring, fordi man kan nok få nogle enkelte ekstra points ved sin erhvervs erfaring, men hvis man ligger tilstrækkelig dårligt i forvejen, så har man ingen chance for at gå videre. Og det tredje, man kunne indvende, er: er det ikke rigtigere over for arbejdsmarkedet at sende et bredt spektrum af studentereksamenfolk ud, hvis det ende-

lig er sådan, at vi går ind for erhvervsarbejde, fremfor nogle ganske bestemte grupper?

Tove Nielsen (V):

Først vil jeg gerne sige, at jeg faktisk betragter den debat, der skulle føres her i dag, som en debat om en ganske formel ting, om at få et retsgrundlag for at kunne indføre adgangs begrænsning. Jeg havde sådan set ikke forestillet mig, at drøftelsen i dag skulle føre til en længere debat om hele substansen vedrørende adgangs begrænsning inden for de videregående uddannelser, for det føler jeg ærlig talt vi har haft mange muligheder for at diskutere. Jeg er fuldstændig klar over, at vi også fremover skal diskutere mange ting med hensyn til de veje, vi vil gå.

Jeg føler, det er rigtigt, at ministeren har fremsat dette forslag, i det øjeblik der er nogen, der ønsker at rejse nogen som helst tvivl om, hvorvidt man uden videre kan indføre adgangs begrænsning. Derfor mener vi naturligvis, at det er en sag, det haster at få kørt igennem. Der kan være ting, man vil undersøge, det er vel ganske naturligt, men venstre ønsker i hvert fald ikke at være med til at træne denne sag, og det må enhver forstå, hvis man har læst, hvad venstre har sagt i den tid, hvor vi har diskuteret disse ting. Vi har lagt nogle tanker frem, og dem står vi naturligvis fast på.

Fru Kristine Heltberg siger, at det er et meget, meget sent tidspunkt, forslaget kommer frem på, og vi har ikke mulighed for at lytte til dem, der gerne vil fortælle os noget; jeg fristes faktisk til at sige, at det er i hvert fald ikke en ny ting, at vi skal til at diskutere, om vi skal have adgangs begrænsning eller ej. Det nye er, at vi diskuterer det i dag ud fra et lovforslag, men adgangs begrænsning har vi sandelig haft rige muligheder for at diskutere, så ethvert parti har haft mulighed for at finde ud af, hvor man står, hvad det er, man ønsker.

Jeg vil godt lige have lov at sige, at jeg har tidligere her fra talerstolen sagt, at vi fra venstres side sætter et spørgsmålstegn ved tallet 20.000 pr. år. Jeg har sagt, at det er nok i overkanten af det, som vi mener er forsvarligt. Det er fortsat noget af det, som vi må diskutere, om vi ikke burde længere ned, men det mener jeg vi har mulighed for at gøre i udvalget.